

2026

e. 4

Plaváček

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 3. června od 16:00 u Jakuba v Dobřichovicích

Zápis

V květnu jsme se sešli ve velkém počtu: **Reyp, Pacík, Zub, Yško, Zbyněk, Pirilík, Job, Kost'a, Bob, Smeták, Foki, Přemík, Pegas a Cacidlo**

Omluvenky

Ahoj, omlouvám se, ve středu 6. května v 17:00 hraju Hníkovi na fotovernisaži. **Kačka**

Ahoj! S radostí jsem se začal účastnit Prvostředečníků, doufám, že mě to nepustí. Přes léto pobývám hodně na chalupě, takže se z následujících setkání omlouvám. V mezičase si čtu v Plaváčcích. Zdraví **Muk**

Zdravím, mám obavy, že se musím omluvit na 6.5., něco musím odevzdat ve čtvrtek a už dnes je jasné, že budu potřebovat více času. To mne zvláště mrzí, protože v květnu by se člověk měl věnovat společenskému životu. Fotografie z našeho výletu do synagog jsou nemnohé a nedokonalé - měl jsem jiné starosti - ale zčásti dokumentují velký počet a zájem návštěvníků, což jsme ani nečekali. S pozdravy všem **Mahu**.

Ahoj, vypadá to, že pražští Italové objevili, že se scházíme každou první středu, a pořádají své večere přesně v tu dobu. Zítra už mám zase jednu, což je důvod se omluvit v Ježkově ulici.

Pulec

Jak probíhala zábava v kuloárech, je dokumentováno na následujících fotografiích **Reypa a Pacíka**

Pulcovy vzpomínky

Erich-Quarte-Quintet (die „Stoni – Kapelle“)

První orchestr, se kterým jsem hrál v Lipsku, byl Quintet Ericha Quarteho. Byla to universální kapela, v sobotu a v neděli jsme hráli k tanci v HO-Gaststätte Probstheida, úterý až pátek v Ringkaffé k poslechu. V Ringkaffé jsme hráli tzv. „Unterhaltungsmusik“ (zábavnou hudbu), tj. třeba všechny Strause, směsi z operet nebo jiné známé melodie. Měli jsme ještě Stehgeigra, houslistu, který vlastně orchestr řídil. Věci, které jsme hráli, byly většinou z jeho archivu, ale obměňoval je tak, abychom si všichni zahráli. I na mne, bubeníka, pamatoval. Třeba „Banditenstreiche“ od Franz von Suppého byla pro mě příležitost, ukázat, co umím.

Erich byl nejen dobrý muzikant, ale také prima kluk. Bylo mu už přes sedmdesát, měl ženu o třicet let mladší a měl s ní ještě tři děti. Měla soukromou továrnu na mýdla. V pondělí, to byla vlastně naše neděle, jezdil s rodinou na chatu. Někdy, abych nebyl ve městě sám, mě vzali s sebou. U nich na chatě jsem přečetl svou první německou knížku: Spiel mit oder stirb! Byla to moc napínavá detektivka.

Dalším v orchestru byl Klemenz Neumann, klarinetista. Byl z Frankfurtu nad Mohanem, kde hrál jako proslulý jazzový klarinetista ve známém velkém orchestru, zamiloval se ale do dívky z Lipska a odstěhoval se za ní do Východní zóny. Jeho žena byla moc fajn a on si také nikdy nestěžoval, že by byl udělal chybu. Byl nejen výborný muzikant, ale také veselý kumpán.

Člen kapely byl basista Manfred Bojak. Byl z Berlína, ale ta rivalita mezi Berlínáky a Lipčáky se ho nikdy nedotkla. Měl úžasný humor a projevoval ho, kde mohl. Konferoval náš pořad a někdy jsme se kvůli jeho poznámkám museli tak smát, že jsme ani nemohli hrát. Uváděl náš orchestr slovy: „Hraje pro vás Erich-Quarte-Quintet.“ Když byl Erich jednou nemocný, hráli jsme bez něho, jen ve čtyřech. A Manfred uváděl: „Hraje pro vás Erich-Quinte-Quartet.“ Když jsme hráli Barcarolu z Hoffmannových povídek od Jacques Offenbacha, komentoval Manfred: „...a teď uslyšíte Barcarolu od Jacques Hoffmanna.“

Do Ringkaffé chodil host, který měl rád směs z „Na perském trhu“. Když přišel, my jsme mu ji hráli, objednal vždy šest piv pro kapelu. Jednotlivé kousky byly označeny popisem příslušné scény, jako třeba: „Krásná princezna vychází na tržiště“. Manfred je četl. Asi pátý kus byl označen: „Žebráci jsou obdarováni“, a ten přišel přesně v okamžiku, kdy nám číšník

přinesl ty piva. My jsme nehráli dál, nýbrž pozdravili dárce. Některým hostům, kteří to zaznamenali, se to líbilo a zatleskali. My jsme se úžasně bavili, ale Erich to nenáviděl. Říkal nám, že to není důstojné a že jsme primitivové, že se za nás stydí.

Jednou byla v Probstheidě nějaká svatba a Erich vyjednal, že jsme hráli pro ně za trochu peněz navíc. Tak nám říkal: „Kluci, přijďte dřív, už v šest!“ Manfred na to poznamenal: „V šest, po válce“. Doplnil jsem to: „Možná že přijdu trochu později...“ Rozuměl tomu ovšem jen Manfred. Jak se ukázalo, uměl Haškova Švejka (pochopitelně německy) nazpaměť. Tak jsem si ho opatřil v němčině a pak jsme Haškovými blbými citáty bavili Klemenze, který ho předtím neznal. Třeba: „Co jest to průčelí? Průčelí je ta část domu, která jest viděti z ulice, přičemž ostatní části domu z ulice viděti nejsou.“ což se pokoušel demonstrovat, při tom ho přejelo auto a on ještě více zblblnul“. Klemenzovi se to líbilo, moc se bavil.

Během hraní jsme pili pivo a prokládali ho hořkosladkým likérem Stonsdörfer. Proto pro nás vymyslel Klemenz název: „die Stoni-Kapelle.“

Užívali jsme si. Byla to veselá doba, bezstarostná a nezávazná, moc rád na ni, a hlavně na všechny kolegy, vzpomínám.

Vtipy

Rodiče k synovi: „Milý synku, byl jsi adoptován!“

Synek: „Tušil jsem to už dlouhou dobu, mám právo poznat své biologické rodiče!“

„My jsme tvoji logičtí rodiče. Ti noví si tě vyzvednou zítra v osm hodin ráno“

Malý Toník vypráví mamince, jaké to bylo s tatínkem na procházce. „Jeli jsme autobusem. Potom nastoupila nějaká hezká mladá paní. Tatínek řekl, abych vstal, aby si ta paní mohla sednout.“

Maminka na to: „Tak je to správné, ženám se vždy musí uvolnit místo.“

„Mami, ale já jsem seděl tatínkovi na klíně.“

Potkají se dva kamarádi a vzpomínají na staré dobré časy,

Jeden se ptá: „Já jsem naposledy o tobě slyšel, že jsi se těsně před svatbou rozešel se svou snoubenkou, co se stalo?“

„To bylo její rozhodnutí, řekla mi, že pro ni nejsem dost dobrý.“

„Tak to je drsný. Měls jí říct o svém ukrutně bohatém tátovi a že všechno po něm zdědíš až umře.“

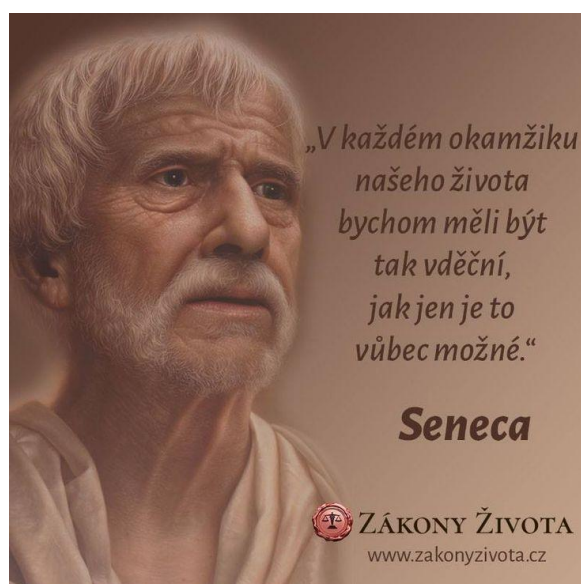
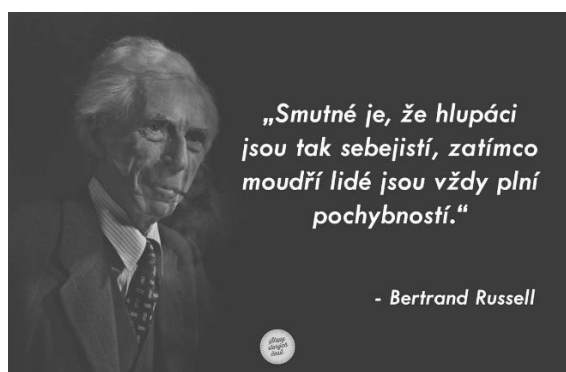
„No to jsem jí řekl a teď je z ní moje macecha...“

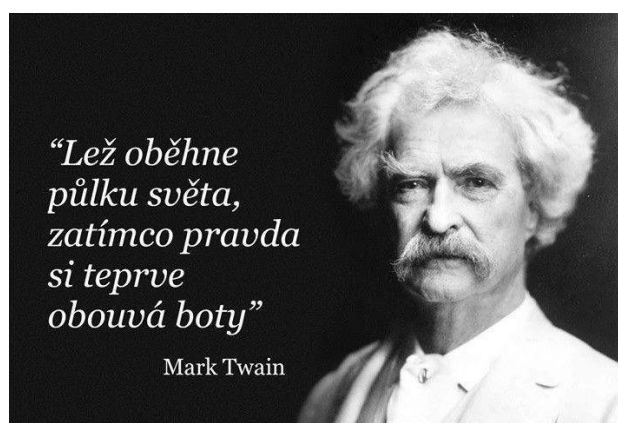
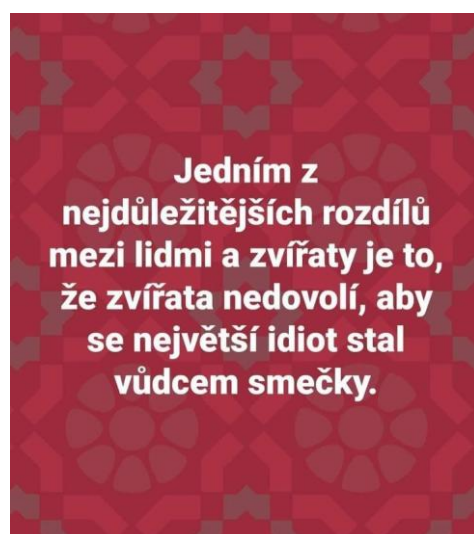
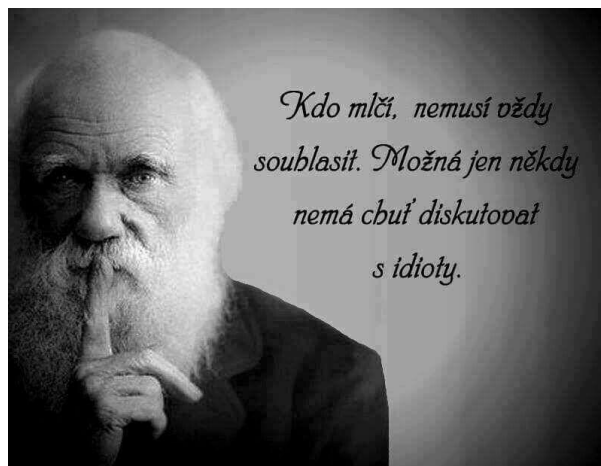
Citáty (které už asi v Plaváčku byly, ale zaslouží si opakování)

Prof. MUDr. Vladimír Vondráček se po právu řadí mezi naše největší psychiatry minulého století. Na jedné ze svých přednášek se pokusil definovat lidský život. ...lidské bytí stojí většinou na třech pilířích: Umění pracovat, umění milovat a umění si hrát.

Tomáš Třeštík: Od jistého věku má chlap tři možnosti. Může dělat, že je mladistvý, a být tím trapný, nebo dělat, že je moudrý, a být tím otravný, nebo nedělat nic a být nezajímavý.

Moudra, která poslal Selim

Listárna

Ještě pár fotek od **Mahua**, jak vypadala návštěva synagog

